

Mätte den få ligga der, ett blygsamt offer af den tillgifna vänskap jag in i döden egnat åt henne, som varit min första kärlek, för henne, om hvilken jag drömt min första, renaste och heligaste dröm!

År hafva förgått sedan denna stund, men jag har ofta funnit månet sjukt sinne, hvilket dukar under för hopade motgångar.

Menniskan är i sanning en slaf under omständigheterna... dess tryckande band slår den starkaste själ i sina bojar. Omständigheterna kunna tillintetgöra de ädlaste sträfvanden, och månet varmt hjerta har upphört att slå, då den kalla, beräknande verkligheten krossat dess förhoppningar och skingrat dess illusioner.